

Sygn. akt II Ka 135/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Klęk (spr.)
Sędziowie	-	SO Marek Podwójniak
	-	SR del. Arleta Puzder
Protokolant	-	sekr. sąd. Magdalena Majewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Barbiny Stasiak oraz pełnomocnika finansowego organu postępowania – II Urzędu Celnego w Ł.M. B., po rozpoznaniu 02 lipca 2014 r. sprawy: **P. G.** oskarżonego o czyny z art. 65§3 kks w zw. z art. 65§1 kks i in., na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w (...) z 28 marca 2014 r. w sprawie VII K 430/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk w zw. z art. 438 pkt 2 kpk i art. 440 kpk w zw. z art. 113§1 kks

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 135/14

UZASADNIENIE

II Urząd Celny w Ł., za aprobatą prokuratora oskarżył P. G. o to, że:

1. w dniu 13 lipca 2012 r. w miejscowości B. wek gm. W. w samochodzie M. (...) o nr rej. (...) przewoził towar w postaci 2500 litrów alkoholu bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art.63 §6 kks w zw. z art.63 §1 kks, na którym ciąży podatek akcyzowy w kwocie 117 800 zł, przy czym czynu zabronionego dopuścił się w warunkach wcześniejszego skazania za umyślne przestępstwo skarbowe na karę 1 roku pozbawienia wolności, a także grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 60 zł,

to jest o przestępstwo skarbowe z art. 65§3 kks w zw. z art. 65§1 kks i art. 37§1 pkt 4 kks

2. w dniu 3 września 2012 r. w Z. w samochodzie R. (...) o nr rej. (...) przewoził towar w postaci 2895 litrów alkoholu bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art.63 §6 kks w zw. z art.63 §1 kks, na którym ciąży podatek akcyzowy w kwocie 133 541 zł, przy czym czynu zabronionego dopuścił się w warunkach wcześniejszego skazania za umyślne przestępstwo skarbowe na karę 1 roku pozbawienia wolności, a także grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 60 zł,

to jest o przestępstwo skarbowe z art.65 §3 kks w zw. z art.65 §1 kks i art.37 §1 pkt 4 kks.

Wyrokiem z 28 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Łasku VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P., po rozpoznaniu sprawy w postępowaniu zwyczajnym:

1. P. G. w miejsce zarzucanych mu czynów uznał za winnego tego, że:

a) w nocy 12/13 lipca 2012 r. w miejscowości B., gm. W., woj. (...), w samochodzie M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przewoził towar w postaci 2.500 litrów alkoholu bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63§6 kks w zw. z art. 63 §1 kks, na którym ciąży podatek akcyzowy w kwocie 117.800 zł, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 65§3 kks w zw. z art. 65 §1 kks,

b) w dniu 03 września 2012 r. w Z., woj. (...), w samochodzie marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przewoził towar w postaci 2.895 litrów alkoholu bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63§6 kks w zw. z art. 63§1 kks, na którym ciąży podatek akcyzowy w kwocie 133.541 zł, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art.65§3 kks w zw. z art.65§1 kks

i przyjmując, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw skarbowych z art. 37§1 pkt 3 kks, na podstawie art. 65§3 kks w zw. z art. 37§4 kks w zw. z art. 38§1 pkt 2 kks i w zw. z art. 23§1 i §3 kks wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;

2. na podstawie art. 20§2 kks w zw. z art. 69§1 i §2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat;

3. na podstawie art. 20§2 kks w zw. z art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny:

a) jeden dzień zatrzymania w dniu 13 lipca 2012 r. od godz. 03.40 do godz. 15.15,

b) dwa dni zatrzymania w okresie od 03 września 2012 r. godz. 22.35 do 05 września 2012 r. godz. 13.00

przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny 2 stawkom dziennym grzywny;

4. na podstawie art. 30§2 kks w zw. z art.65§3 kks orzekł wobec oskarżonego przepadek przedmiotów w postaci:

a) 100 sztuk pudełek kartonowych po 25 butelek o pojemności 1 l każda z zawartością cieczy,

b) 115 sztuk pudełek kartonowych po 25 butelek o pojemności 1 l każda z zawartością cieczy,

c) 4 sztuk butelek o pojemności 1 l każda z zawartością cieczy,

przechowywanych w magazynie depozytów Izby Celnej w Ł. pod poz. ks. dep. (...) oraz (...),

d) samochodu dostawczego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przechowywanego u T. G. (1),

5. Na podstawie art. 31§6 kks zarządził zniszczenie przedmiotów opisanych w pkt. 4a), 4b), 4c) obciążając oskarżonego kosztami zniszczenia przedmiotów;

6. Zasądził od oskarżonego kwotę 594,94 zł (pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 94/100) tytułem zwrotu wydatków oraz zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

Apelację od wyroku, na korzyść oskarżonego, wywiódł jego obrońca przy czym:

- w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 1. aktu oskarżenia (pkt I w wyroku) w całości zaś
- w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 2. aktu oskarżenia (pkt II w wyroku) w zakresie rozstrzygnięcia co do kary.

Na podstawie art. 438 pkt 1, 2, 4 kpk w zw. z art. 113§1 kks zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

A) w zakresie czynu 1.:

1) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

a) art 193§1 kpk w zw. z art. 113§1 kks poprzez ich bezzasadne niezastosowanie i ustalenie okoliczności wymagających wiedzy specjalnej, a mających istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, na podstawie sprawozdania (...) laboratorium (...) (bezzasadnie nazwanego w uzasadnieniu wyroku opinią), który to dokument, zdaniem skarżącego nie jest dowodem z opinii biegłego powołanego na potrzeby tego postępowania, nadto sporządzony przez jednostkę organizacyjną strony postępowania, a który może być wykorzystywany tylko w celach służbowych przez organy podległe ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,

b) art. 393§1 zd. 2 kpk w zw. z art 113§1 kks poprzez odczytanie na rozprawie w 27 marca 2014 roku notatki urzędowej z dnia 13 lipca 2012 roku (k. 1 akt) i poczynienie na jej podstawie ustaleń faktycznych co do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1, w sytuacji gdy co do okoliczności zamieszczonych w tej notatce wymagane jest sporządzenie protokołów;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 31§1a kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks poprzez ich bezzasadne zastosowanie i orzeczenie przepadku dowodu rzeczowego w postaci samochodu dostawczego m - ki M. (...) o nr rej. (...) w sytuacji, gdy opisany samochód nie stanowił własności oskarżonego przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że jego właściciel - T. G. (1) przewidywał lub mógł przewidzieć, że pojazd ten zostanie wykorzystany przez oskarżonego P. G. w celu popełnienia przestępstwa,

B) W zakresie czynu 2: rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżący wniósł o:

1) uchylenie orzeczenia w zakresie ustalenia, że czyny zarzucane oskarżonemu stanowią ciąg przestępstw skarbowych, a tym samym uchylenie orzeczenia o karze łącznej, a następnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. 1. aktu oskarżenia (pkt I wyroku) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Łasku VII Zamiejscowemu Wydziałowi Karnemu z siedzibą w P. do ponownego rozpoznania,

3) wymierzenie oskarżonemu za czyn 2. (pkt II) kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia,

4) zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów i opłat sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Mimo, iż podniesione przez skarżącego zarzuty jedynie w bardzo ograniczonym zakresie zasługują na uwzględnienie samo wniesienie apelacji skutkować musiało uchyleniem kwestionowanego wyroku z uwagi na okoliczności wskazane w art. 440 kpk.

Ma rację skarżący wskazując na wadliwość procedowania przez Sąd Rejonowy w zakresie notatki urzędowej z k. 1, tyle tylko, iż owa wadliwość nie stanowi obrazy art. 393§1 kpk a art. 174 kpk i art. 410 kpk. W kontekście wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań R. A. i S. S. nie ulega wątpliwości, iż dokonując ustaleń faktycznych w zakresie zarzutu 1.

Sąd meriti za podstawę tych przyjął okoliczności wynikające z notatki urzędowej z k. 1. Uczynił tak pomimo, że ani R. A. (autor notatki), ani S. S. (drugi z przeprowadzających kontrolę funkcjonariuszy) w zeznaniach nie potwierdzili okoliczności w niej opisanych. W szczególności dotyczy to prezentowania przez oskarżonego podczas kontroli dwóch wersji wejścia w posiadanie przewożonego towaru. Ważne jest przy tym to, że okoliczność ta nie wynika z żadnego innego dowodu w sprawie. Powyższe stanowi o naruszeniu art. 174 kpk, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, bowiem w oparciu o notatkę Sąd przypisał oskarżonemu umyślne dokonania czynu z pkt. 1.

Kategoryczne brzmienie art. 174 kpk wyklucza możliwość odmowy wiary wyjaśnieniom oskarżonego i dokonania ustaleń faktycznych w oparciu o treść notatki urzędowej. Nawet gdyby wysłuchany policjant sporządzający notatkę urzędową z przebiegu kontroli pojazdu potwierdził okoliczności w niej wskazane, ale dopiero po zapoznaniu się z treścią notatki, na podstawie samych tych zeznań nie jest możliwe poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z wyjaśnieniami oskarżonego w zawartych w protokołach jego przesłuchań (por. wyrok SA w Katowicach z 29 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 207/10; System Informacji Prawnej LEX nr 686854). Rzecz w tym, iż trudno uznać zeznania autora notatki za swobodne i bez wpływowo w sytuacji gdy nie pamięta on okoliczności zdarzenia notatką stwierdzonych a jedynie ogranicza się od potwierdzenia faktu sporządzenia notatki.

Nadmienić należy, iż w toku rozprawy notatka nie została ujawniona przez Sąd, a jedynie odczytana przez Przewodniczącego. Formalnie więc brak jest podstaw do stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się obrazy art. 393§1 kpk. To oznacza jednak, iż dokonując ustaleń faktycznych w oparciu o notatkę, która nie została ujawniona w przebiegu rozprawy Sąd dopuścił się obrazy art. 410 kpk, wszak podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd nie może opierać się na materiale nieujawnionym na rozprawie, wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które go podważają (por. przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r. w sprawie WA 27/10; OSNwSK 2010/1/1766 oraz System Informacji Prawnej LEX nr 844297; postanowienie SN z 04 marca 2009 r. w sprawie V KK 43/09; System Informacji Prawnej LEX nr 491252).

Sąd za jedynie pozornie słuszny uznał zarzut obrazy prawa materialnego – art. 31§1a kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks. W istocie bowiem nie chodzi tu o obrazę prawa materialnego, a przyjęcie przez Sąd meriti, iż za wystarczające dla orzeczenia także środka karnego jest ustalenie że „został on przez oskarżonego świadomie użyty do popełnienia przestępstwa ...”, podczas gdy w istocie to ustalenie nie jest wystarczające dla orzeczenia przepadku przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa. Sąd bowiem może orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 2 kks, niebędących własnością sprawcy, jeżeli ich właściciel lub inna osoba uprawniona (ale nie sprawca czy też współsprawca czynu będącego przedmiotem osądu) na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywała albo mogła przewidzieć, że mogą one służyć lub być przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego. Obowiązek ustalenia tegoż wynika wprost z powołanego przez skarżącego art. 31§1a kks. Skoro w tym zakresie Sąd nie dokonał żadnych ustaleń faktycznych nie może być mowy o obrazie prawa materialnego, a wyłącznie o niewystarczających ustaleniach faktycznych (błąd braku będący pochodną obrazy przepisów postępowania).

Jednocześnie Sąd, co do zasady podziela zarzutu skarżącego skonkretyzowany wyłącznie w uzasadnieniu apelacji, co do tego, iż sąd rejonowy naruszył uprawnienia właściciela, jednakże nie uznaje, by w sprawie zgromadzono materiał dowodowy pozwalający w sposób pewny stwierdzić komu służy prawo własności do zabezpieczonego pojazdu marki M.. Ustalenie na podstawie wyłącznie wyjaśnień oskarżonego i zeznań T. G. (1), tego, że to T. G. (1) jest właścicielem pojazdu uznać należy za naiwne i niespełniające standardów rzetelnego dowodzenia. Wszak obrót pojazdami jest ściśle regulowany. Konieczne jest w tym zakresie dotarcie do osoby, na którą pojazd jest zarejestrowany i w oparciu o okazanie jej choćby tablic z wizerunkami T. G. (1) i P. G. (w sposób spełniający wymogi określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania – Dz.U. Nr 104, poz. 981). W oparciu o twierdzenia tej osoby możliwym będzie odtworzenie kolejnych czynności prawnych pozwalających na stwierdzenie praw oskarżonego do pojazdu M. (...) o nr rej. (...). Temu celowi służyć będzie także ustalenie kto ubezpieczał pojazd (zawierał umowy ubezpieczenia) oraz kto opłacał składki ubezpieczeniowe. Okoliczności te niewątpliwie winny być zrealizowane w postępowaniu przygotowawczym, bo to na

organach postępowania przygotowawczego ciąży obowiązek niezwłocznego zawiadomienia podmiotu spełniającego warunki do zgłoszenia interwencji, a odstąpienie od tegoż jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy nie można ustalić jego miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby (art. 127§2 kks). Nadmienić przy tym należy, iż w sprawie niniejszej finansowy organ postępowania sporządził rzeczony zawiadomienie adresowane do T. G., jednak już nie wykazał, by faktycznie adresat zawiadomienia to otrzymał, a przy tym samo ustalenie prawa własności T. G., choć nie pozbawione podstaw, trudno uznać za niewątpliwie wykazane (trudno przyjąć, by osoba o skromnym statusie utrzymania, przez kilka lat ponosiła koszty utrzymania pojazdu, z którego w rzeczywistość korzysta ktoś inny).

Niezależnie od powyższych uchybień postępowania przygotowawczego Sąd dopuścił się obraz art. 117§1 kpk i art. 350§1 kpk w zw. z art. 113§1 kpk bowiem nie powiadomił ustalonego w śledztwie podmiotu spełniającego warunki do zgłoszenia interwencji o pierwszym terminie rozprawy, czym faktycznie pozbawił podmiot ten możliwości wykazania w sprawie, iż w jego zachowaniu nie ma znamion świadczących o niezachowaniu ostrożności wymaganej przy użyczeniu pojazdu albo też tego, że nie mógł przewidzieć, że samochód użytkownik wykorzysta do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Sąd nie podziela natomiast zarzutu jakoby ekspertyza (...) Laboratorium (...) przygotowana na zlenienie finansowego organu prowadzącego postępowanie w sprawie niniejszej nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych z tego powodu, iż jest to jednostka podległa Ministrowi Finansów.

Sam fakt, iż opinię przygotowywał instytut będący jednostką organizacyjną podległą temu samemu ministrowi, co oskarżyciel prowadzący śledztwo nie dyskwalifikuje jeszcze takiej opinii. W orzecznictwie wielokrotnie podnoszono, iż ustawa procesowa nie preferuje żadnego ze wskazanych w art. 193 kpk sposobów zasięgnięcia opinii, uzależniając wszystko od potrzeb konkretnej sprawy. W każdym razie wartość dowodowa każdej z ekspertyz wyszczególnionych w tej normie jest, co do zasady taka sama. Sam fakt, iż w sprawie powierzono obowiązki biegłego instytucji specjalistycznej (art. 193§2 kpk) działającej w strukturach organizacyjnych organów ścigania lub wymiaru sprawiedliwości (Centrum (...)Komendy Głównej Policji, Laboratoria Kryminalistyczne Policji przy komendach wojewódzkich, Instytut Ekspertyz Sądowych, ale i (...) Laboratorium (...)Izby Celnej w W.) nie dyskwalifikuje takiej opinii, bo okoliczności takie muszą wynikać albo z art. 201 kpk, albo z art. 196 kpk – tu jednak w odniesieniu nie do instytucji jako takiej, a konkretnych ekspertów opinie opracowujących (wyrok SN II KK 196/06, OSNKW-R 2006, poz. 2351; wyrok SA w Warszawie 06 czerwca 2007 r. w sprawie II AKo 23/07; KZS 2007/12/72 i System Informacji Prawnej LEX nr 365699, a także J. Widacki, Instytucja naukowa lub specjalistyczna w rozumieniu art. 193§2 kpk, PiP 2013, z. 9, s. 45). W sprawie niniejszej istotnym w szczególności jest to, że wyniku ekspertyzy w toku postępowania meriti nie kwestionowano, w tym i w zakresie ujawnienia w badanych próbach cieczy o zapachu alkoholu etanolu.

Omawiając kwestię opinii (...) Laboratorium (...)Sąd Okręgowy z urzędu, mając na uwadze art. 440 kpk zobowiązany jest wskazać, iż Sąd meriti mimo, iż uznał ową opinię za wiarygodną i spełniająca wymogi art. 201 kpk, to jednak pominął ją w procesie orzekania. Wszak z opinii tej jasno wynika, że w badanych próbach cieczy ujawniono zawartość etanolu na poziomie od 87,33% (próba 6) do 89,07% (próba 5). To ustalenie obligowało do zmiany wartości akcyzy, bowiem o tej wartości decyduje rzeczywista zawartość alkoholu etylowego. Po wtóre Sąd Rejonowy nie spostrzegł, iż przedmiotowa opinia dotyczy wyłącznie prób pobranych z alkoholu zabezpieczonego w związku z czynem zarzucanym oskarżonemu w pkt. 1. – choć z samej treści opinii trudno to wywieść. Fakt ten wynika z faktu, iż postanowienie w przedmiocie powołania opinii wydano w sprawie RKS 815/2012/362000 dnia 12 grudnia 2012 r., a próby do badań pobrano już 10 grudnia 2012 r. (k. 162-163). Oznacza to, iż obie opisane czynności zaistniały jeszcze przed połączeniem ze wspomnianą sprawą o sygn. RKS 815/2012/362000 sprawy dot. zarzutu z pkt. 2. (RKS 1037/2012/362000). Owo połączenie zaistniało bowiem dopiero 24 grudnia 2012 r. Zmieniennym przy tym pozostaje to, iż porządkując akta wspomniane postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii i protokół z pobrania prób wszyto do nich z pogwałceniem chronologii, już po: postanowieniu o przedłużeniu okresu trwania dochodzenia z 28 grudnia 2012 r. (k. 153), informacji z KRK nadesłanej 04 stycznia 2013 r. (k. 154), postanowieniu o wszczęciu śledztwa i postanowieniu o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów z 7 stycznia 2013 r. (k. 257, 258-259) oraz po wezwaniu podejrzanego z 14 stycznia 2013 r. (k. 160). Takich działań oskarżyciel winien unikać, bo nie bez racji mogą one być uznane za manipulację – zwłaszcza, iż ani z protokołu pobrania prób,

ani z opinii przygotowanej przez C.L.C. nie wynika wprost z jakiego materiału dowodowego (kiedy i w jakich okolicznościach zabezpieczonego) próby przekazane do badania pobrano. Podsumowując, wyłącznie porównanie, dat którymi dokumenty zostały oznaczone oraz sygnatur sprawy możliwym jest ustalenie, że poddane badaniu próby pochodziły wyłącznie z materiału dowodowego zabezpieczonego 13 lipca 2012 r. To zaś oznacza, iż oskarżyciel nie przedstawił dowodów pozwalających na ustalenie w sposób odpowiadający wymogom rzetelnego procesu karnego składu chemicznego cieczy zabezpieczonej 03 września 2012 r. Jest to kolejna, niedostrzeżona przez sąd meriti ale i skarżącego okoliczność, która winna skutkować przekazaniem sprawy oskarżycielowi celem usunięcia istotnych barków postępowania przygotowawczego. Oczywistym bowiem jest, że wywodzenie o składzie ujawnionej podczas kontroli cieczy wyłącznie w oparciu o użycie nielegalizowanego alkoholomierza jest nieporozumieniem.

Wskazane okoliczności przesądziły o uchyleniu kwestionowanego wyroku i przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Zakres czynności jakie w sprawie należy przeprowadzić wynika wprost z poczynionych powyżej uwag. Jednakowoż należy wskazać, iż Sąd Rejonowy musi w pierwszej kolejności podjąć decyzję, czy weryfikacja podmiotu, któremu służy prawo własności samochodu marki M. oraz ustalenie rzeczywistej zawartości alkoholu etylowego w cieczy zabezpieczonej 03 września 2012 r. nie będzie zbyt uciążliwa dla sądu, zwłaszcza, iż weryfikacja prawa własności pojazdu wymagać będzie poszukiwań dowodów. Dodać też trzeba, iż obowiązkiem sądu orzekającego m.in. przepadek przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa jest ustalenie, czy środek ten nie będzie nadmiernie dolegliwym, a podstawą ustalenia tegoż jest ustalenie wartości przedmiotu.

Omówione przyczyny uchylenia wyroku zwalniają Sąd Odwoławczy z obowiązku ustosunkowania się do pozostałych zarzutów. Jednak z uwagi na fakt, iż instytucja ciągu przestępstw i reguł orzekania kar za przestępstwa popełnione w ciągu może zaktualizować się w przyszłości Sąd zobowiązany jest odnieść się także i do tej kwestii. Nie ma racji bowiem skarżący twierdząc, iż sąd I instancji wadliwie orzekł jedną karę za popełnione w ciągu dwa przestępstwa skarbowe. W ocenie Sądu Okręgowego przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw sprawia, że do tej szczególnej postaci realnego zbiegu przestępstw nie stosuje się typowych konsekwencji w postaci wymiaru kary łącznej, lecz wymierza się jedną karę o szczególnie określonych granicach (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 26 września 2002 r., I KZP 21/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 90, s. 27). Ustalenie, iż sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw skarbowych w ramach ciągu przesądza dwie kwestie. Po pierwsze to, że za wielość przestępstw sąd orzeka jedną karę, przy czym jej wymierzenie następuje niejako od razu i nie jest poprzedzone, tak jak w przypadku realnego zbiegu, wymiarem kary za każde z przestępstw (por. wyrok SN z dnia 16 września 2003 r., WA 40/03, OSNKW 2003, nr 11-12, poz. 100). Po drugie, że przyjęcie konstrukcji ciągu przestępstw stanowi podstawę do obligatoryjnego nadzwyczajnego obostrzenia kary. Przepis art. 37§3 kks w zw. z art. 38§1 lub 2 kks wraz z odpowiednim przepisem części szczególnej określającym znamiona każdego z przestępstw skarbowych popełnionych przez sprawcę w warunkach ciągu przestępstw określają nową górną granicę wymiaru jednej kary za ciąg. Przesądza to, że podstawa wymiaru kary za ciąg przestępstw ma zawsze charakter złożony (por. A. Zoll, glosa do uchwały SN z dnia 19 sierpnia 1999 r., I KZP 24/99, OSP 2000, z. 2).